

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:

<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SIDSTE NYT.

UGEBLAD FOR SORANERE.

Nr. 10.

Julen 1914.

2. Aarg.

SORØ AKADEMI

JULEN 1914

Redaktion og Ekspedition: Sorø AKADEMI.

SIDSTE NYT.

UGEBLAD FOR SORANERE.

Nr. 10.

Julen 1914.

2. Aarg.

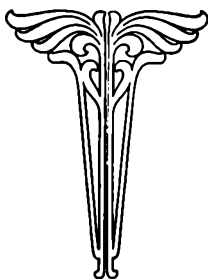
JULEN

er nu atter kommet, og vi skal hjem og tilbringe en dejlig, lang Juleferie sammen med alle vore kære.

Igen i Aar har vi prøvet paa at lave et interessant og fornøjeligt Julehæfte til lidt Underholdning i en ledig Stund. Vi haaber, at alle vore Abonnenter maa blive fornøjede med Resultatet og ønsker dem alle

*en glædelig Jul
og et godt Nytaar!*

Redaktionen.

Eftertryk forbydes.

HJEM TIL JUL.

—o—

Ak, mange Ting forsvinder
med Aarene, som rinder;
men den, der søger, finder
de tabte Dages Spor;
dybt i hans Sjæl de gror
som dyrebare Minder.

De sidste Skoletimer,
før Julens Klokker kimer,
før alle Klasser stimer
med glade Raab afsted —
mens Frostens stille Fred
de nøgne Kviste rimer!

De ligger langt tilbage
mit Livs Soraner-Dage,
men endnu kan jeg smage
den Sødme i mit Sind,
naar Julens lyse Skin
afbrød de mørke Dage.

Hans Ludvig kom med Slæden,
og stor var Gensynsglæden,
og atter knyttedes Kæden
imellem nu og før.
Han smiler, lun og tør.
Saa springer vi i Slæden.

Føløget og den Gule
med rimbeskægget Mule
tilbage mod os skule,
 de kender vore Raab.
 Ak, gamle, dovne Gule,
som trak os til vor Daab!

Saa ringer deres Klokker.
Flyt nu de hvide Sokker!
Nu gir vi Skolen Pokker,
 for nu gaar Vejen hjem!
 Og Slæden svinger, rokker
og flyver lystigt frem!

Ja, endnu kan jeg høre
de Klokker i mit Øre;
tit er det, som de føre
 mig hjem med deres Klang, —
 mens andre Drengene køre,
hvor jeg har kørt en Gang.

Kør hjem med samme Glæde,
i Vogn eller i Slæde,
I Drengene, som nu træde
 den gamle Fratergaard!
 Kør hjem til Julens Glæde,
nu er den skabt for Jer!

L. C. Nielsen.

Da jeg gik paa Sorø Akademi.

—o—

I.

Min første Tale.

Kære Hr. Redaktør! Foran mig liggør den smigrende Anmodning om at „fylde et Par Spalter“ i Deres Blad. Deres Lokketoner har kildret mine Øren, og der har staaet en Kamp i mit Sind. Jeg blev grebet af Deres Ord om, at „vi er i forfærdelig Bekneb for Stof“, „det gælder om at finde noget, der kan fængsle“. — „De maa *sagtens* kunne finde noget“ etc. etc. Jeg besluttede at skrive. — Men saa fik det mistænksomme i min Natur Overhaand, og den Tanke før igennem mig: Dit naive Menneske! I dette Øjeblik sidder der en halv Snes brave Samtidige ligesom Du med hver sit Brev fra den ærede Redaktion, med de selv samme Vendinger, alle i den samme beklemt, anerkendende Stil . . . Og oppe paa „Kontoret“ sidder Redaktøren lunt smilende og afventer Udfaldet. Af 10 Henvendelser regner han, at de 3—4 besvares imødekommende, og med det bekvemme Format, han har anlagt sit Blad i, vil det strække til for en hel Maaned. — Det var komisk. — Det er en snild Redaktør, tænkte jeg saa, og bestemte mig for 2den Gang til at skrive, og nu er det altsaa bleven Alvor.

Jeg vil fortælle om *min første Tale*; den var ganske kort, og jeg husker den ordret. Situationen var følgende.

I 4die studerende Klasse, 15—16 Aar gl., var jeg for første Gang kommet paa Crickethold. Herloviaerne var vore Gæster, og efter endt Kamp, hvor vi uden min Fortjeneste (jeg var nemlig Reserve) vandt en pæn Sejr, var vi samlet i Akademiets store Spisesal til Aftensmad og Sold. Den kendte Gymnasiast Grev A B C von X var magister bibendi og som saadan Dirigent. Talerne fulgte Slag i Slag; der var en hel Del, som *skulde* siges, og for øvrigt kunde det ske, at Magisteren efter Rækken af officielle Talere gav Ordet til en af de tilstedeværende Soranere, uden dennes Ønske og Vidende, og saa maatte vedkommende klare for sig. Vi var alle kendt med denne Skik; men den plejede at udøves human, saa at det nærmest blev Dirigentens egne

Klassekammerater, der kom til at holde for. Pludselig slaar v. X paa Glasset og raaber „West har Ordet“. — — Jeg var en af de yngste i Selskabet, for kort Tid siden havde jeg haft et Sammenstød med v. X, og det var altsaa Hævnen. Jeg rejste mig langsomt og var frygtelig flov. De fremmede fattede Medlidenhed med mig, og Soranerne gouterede heller ikke rigtig Spøgen. „Jeg har faaet Ordet“ . . . stammede jeg . . . „uden at have bedt om det“ . . . Folk saa medfølelse paa mig, Hr. v. X lænede sig bred og selvbehagelig tilbage i sin Stol og mønstrede mig — jeg fik med ect mere Fart paa . . . „og jeg vil da benytte Lejligheden til at udbringe en Skaal for vor Dirigent, Hr. Grev A B C v. X, med Tak for, at han paa en saa hensynsfuld Maade har gjort mig flad i hele Selskabets Paasyn, han leve!“ — Hr. v. X var kendt for sin Adelsstolthed; hans Grevskab laa paa Maanen, og Adelsskabet var ikke af det mest fuldblods: jeg havde altsaa i min Vaande truffet den „raadne“ Plet, som Tyskerne siger. Der var almindelig Munterhed; med traditionel Disciplin rejste hele Forsamlingen sig op, Herlovianerne især nikkede opmuntrende til mig, og ægget af Tilslutningen lagde jeg kraftigt for med de sædvanlige, taktfaste Hurraer, — og Skaalen blev tømt. — For X var det et bedsk Bæger. Tavs og ildrød i Hovedet satte han sig ned og fandt hurtigt en Anledning til at hæve Sammenkomsten, og da vi brød op, modtog jeg mange Komplimenter.

Lad mig understrege, at det var et rent Slumpetræf, at jeg klarede mig, og at Skarpheden i Repliken var aldeles improviseret, ak! — instinktmæssig maaske! Og lad mig til Slut endnu blot meddele, at da vi gik ud af Salen, kom v. X hen til mig og gjorde mig en Undskyldning. „Det var ikke ment som en Ondskabsfuldhed“, sagde han mut. — Det var det vist oprindeligt; men han havde altsaa fortrudt det.

A. J. WEST

II.

Om følgende lille Oplevelse fra mine Skoledage paa Sorø Akademi kan interessere Læserne af „Sidste Nyt“ ved jeg ikke. Men tit, naar jeg har tænkt tilbage paa de glade friske Skole-

dage ved Sorø Søs Bredder, er Erindringen om, hvad jeg nu om lidt vil fortælle, kommen mig i Hu.

Saavidt Indledningen!

— — —

Som yngste paa Kammeret i 1890 boede jeg i Nr. 1, tæt ved Trappen i den Fløj, der vender mod Rektorboligen.

En Aften i første Del af Læsetiden var der opnaaet Enighed om, at der skulde „soldes“ efter Frikvarteret, og jeg som den yngste blev selvfølgelig udset til i de knap tilmaalte ti Minuter at hente de Wienerbrød, hvoraf Soldet skulde bestaa. Min Instruks gik ud paa som det vigtigste af det hele at købe „Schweitzerbrød“, hvilket af nogle ansaas for en stor Delikatesse — jeg selv foretrak en almindelig Basse — helst en 8-Øres. — Nu var der det pinlige ved det, at Schweitzerbrødet *kun* kunde faas hos den Bager, der boede længst borte, langt ude i den anden Ende af Byen, medens det øvrige Wienerbrød under ingen Omstændighed maatte købes paa samme Sted — nej, dér duede det ikke, det skulde købes et helt andet Sted, saa den ærede Læser kan jo selv tænke sig, at Tiden var lidt knapt tilmaalt.

Formodentlig har jeg søgt at protestere, men Protesten er sikkert bleven kvalt straks i Fødslen, og af Sted maatte jeg — og af Sted kom jeg — med Benene paa Nakken det bedste jeg havde lært.

Minuterne var mærkværdig korte og Tiden fløj — hurtigere end jeg.

Da jeg i fuld Karriere ganske aandeløs stejlede over Fratergaarden og op ad de brede Stentrapper var jeg ikke videre vel tilmode, thi der herskede en forunderlig Stilhed over hele! — Altsaa, Frikvarteret var forbi, og i min Fantasi mærkede jeg allerede Overlærer Kellerups berømte „renclise“ — den tykke Spanskrørsstok med Gemsehornet — danse Kæpryggedans paa mine arme Skuldre.

Da jeg kom op ad Trappen og listede mig frem for at smutte ind i Kammeret — O! Skræk! — da saa jeg selveste Manden staa med sin lange Pibe i Munden — den jeg forresten havde lugtet langt ned af Trapperne — ivrigt beskæftiget med at kigge

ind gennem Kighullet i Nr. 16 — altsaa lige over for Døren, jeg skulde ind ad.

Nu var gode Raad dyre! Skulde jeg sætte den kostbare Pose fra mig og melde mig frivilligt til et Par rappe, haarde Slag af den modbydelige „renclin“ og lade Posen i Stikken for senere maaske aldrig mere at se den igen, eller skulde jeg vove Forsøget — med det lille Haab om et gunstigt Resultat og den næsten visse Overbevisning om at blive grebet paa fersk Gerning, hvilket vilde have en alvorlig Dragt Prygl til Følge og det værste — at alle de dejlige Wienerbrød vilde blive fordelt rundt paa Kamrene til bedste for andre, disse Brød ganske uvedkommende Herrer fra Nr. 2—16.

Der var ikke lang Tid til Betænkning; med en Hurtighed og Behændighed, som jeg selv endnu nærer den største Beundring for — og som jeg senere i Livet aldrig har udvist Mage til, smuttede jeg udenom den frygtelige Stok og — kom lykkelig og vel ind i vort stille Hyben, hvor vi snart efter „soldede“ af Hjærtens Lyst — dog ikke før vi i det fjerne havde hørt Hr. Kellerups Listesko forsvinde sammen med den trofaste, men frygtelige Følgesvend ind paa Inspektionslærerens Stue, hvor de mest begavede fik dunket den latinske Grammatiks værdifulde Sandheder ind i Hovedet af Hr. Kellerups haarde Knoer.

Men den Aften smagte selv Schweitzerbrødene mig!

HENNING BISTRUP.

Premierløjtnant i Søofficerskorpsen.

„Lommebog for Skoleelever“ 1915

er nu udkommet. Af Indholdet bør særlig fremhæves: „*Krigen til Lands*“ af Premierløjtnant Poul Holfelt, „Krigsaarets Statistik“, Raad til Fotografer m. m. Bogen er pæn og praktisk som altid og har allerede nu 9 Aar paa Bagen. Skriv den paa Juleønskesedlen! — — —

Præmie Opgave:

Alle de, der er Abonnenter i Januar Kvartal, kan deltage! Hvor mange Ord kan der dannes af *Juleudstilling*? 5 Præmier!

Skildringer fra Soldaterkorpsets Færd II.

—o—

3. Skovbrand.

Obersten var ankommen som Gæst i Præstegaarden, og nu maatte altsaa Korpsets Besøg sammesteds sættes i Værk. Det blev planlagt saaledes, at der først skulde være Formiddagsøvelse i Sønderskov med paafølgende Frokosthvil, Marche og Indtog i Præstegaarden. Middagsmaden var udskudt til efter Hjemkomsten. Præsten havde ønsket at beholde sine Gæster noget længere, men Opdragelsesanstaltens Maskineri kom denne Gang lidt paatværs af en saadan Ordning. Det var en smuk Efteraarsdag med let Morgendis og paafølgende klart Solskinsvejr. 1ste og 3die Deling forestillede et Halvkompagni, der var udsendt fra Sorø paa Rekognoscering og med foreløbig Standplads i Skovens Vestside. 1ste Delings fire Sektioner blev udsendte som Patrouiller, medens 3die Deling indtog en dækket Stilling langs Sorø-Veddebanen. Vinden blæste svagt fra Nordøst, saa Patrouillerne alle gik mod Vinden. Henrik førte sin Sektion rask fremad, men stødte paa en Tykning, væsentlig bestaaende af Bøgekrat. Han standsede et Øjeblik, delte sine Folk i Roder for i en Slags

Skyttekæde at trænge igennem og gik med Fløjmanden, *Thomas Kraas*, lidt i Forvejen. Thomas var lige kommen ind i Skolen udefra. Han var en rask Dreng og et godt Hoved, en af dem, som hurtig orienterer sig i de nye Omgivelser og hurtig viser sig som en Kraft baade i Skolestuen og ved Idrætten. Han havde straks meldt sig ind i Korpset og var efter den første Udflugt allerede bleven Henriks betroede Mand. Med Forsigtighed kravlede de to fremad; det gjaldt jo om ikke at gøre Støj og dog komme igennem. Da hørtes der en Bragen af Grene, og Henrik hviskede „dæk!“ Det var dog ikke Fjender, der gjorde Støj, men en Raa med to velvoksene Lam, som løb forbi i 10 Skridts Afstand. Drengene naaede nu en lille aaben Plads og rejste sig et Øjeblik. Der var stadig Tykning foran dem, men gennem Tykningen syntes den sagte Vind at føre en underlig, ligesom brændt Lugt til dem. Henrik samlede sine Folk. Imedens kom en Hare løbende omtrent lige paa ham, og nu „Goaak! gok! gok!“ rejste en Fasanhane, og Fasaner saas rundt omkring pile afsted i fuld Fart. Hvad var dog dette? „Vi kan ikke være langt fra den store Mose!“ meddelte Henrik, og Thomas, som for nogle Dage siden havde gennemstrejft Terrænet, bekræftede dette. „Men lad os saa vidt mulig blive sammen!“ De naaede hurtig Mosen, og her viste det sig, at Røgen kom fra den fjerneste Ende, hvor ogsaa Flammerne skimtedes. Nogle Drengene med hvide Huer forsøgte at slukke ved at rive Græstørv op og kaste dem paa Ilden, enkelte prøvede at hente Vand i Kasketterne fra en Tørvegrav, et ganske haabløst Foretagende. Der var øjensynlig intet at gøre. Man maatte stole paa, at Ilden vilde standse af sig selv, naar den naaede Graven, som delte Mosen paatværs. Sektionen søgte uden om Graven, og herved forstyrrede den en Ræv, som havde søgt Dækning i det høje Græs, øjensynlig klar over, at endnu var der ingen Fare paa Færde. Den havde ogsaa nok holdt Stillingen, hvis den ikke rent tilfældig var bleven set, og en af Drengene havde raabt op. Det var morsomt at se den i et Par Hop være i den nærmeste Grøft, hvor den smuttede afsted mellem Buske og Brægger og forsvandt. Henrik havde straks sendt to Mand tilbage for at melde Branden, han huskede nu, at en Ledvogter boede i Nærheden og sendte derfor Bud

derhen. Med de øvrige var han snart paa Brandstedet, hvor det viste sig, at „Gærningsmændene“ var temmelig fortvivlede. Det var nogle Elever fra Henriks Klasse, som ikke var Medlemmer af Korpset, og et Par yngre Dreng, som havde villet fejre Søndagen med en lille Kop Kaffe i det frie: men ikke havde taget tilbørligt Hensyn til det tørre Græs. Naa, Ledvogteren kom, skældte og smældte, vilde melde det til Skovrideren, hvad han vel ogsaa var nødt til, men foretog sig iøvrigt intet videre, da ogsaa han mente, at det hele standsede nok af sig selv. Og det gjorde det, men først efter at hele Korpset havde været til „Skovbrand“, spist Frokost og var paa Vej til Præstegaarden.

L.

Juletravlhed — full speed up!

—o—

Om der er Travlhed paa Alumnatet? Rasende.

For det første er der nu mig selv — jeg tilsidesætter den medfødte Beskedenhed og nævner min egen Ringhed først — jeg er den, der er nærmest ved Haanden.

Jeg arbejder som en gal for at kunne frembringe tilsyneladende Glæde i min store Familie.

For det første »maler« jeg. 7 Meter Lærred ligger allerede i Affaldskassen sammen med 12 tomme Tuber, der har indeholdt de mest skrigende røde, grønne og blaa Farver. Noget positivt Udbytte er foreløbig ikke at observere. Men det kommer nok. Jeg har købt en Løvsav og knækket 3 Dusin Savklinger — Herregud, man er da Begynder — og hvad gør man ikke for sin kære Familie!

Foran mig ligger en taarnhøj Stabel Papir. Det er Udkast til Juledigte. »Sidste Nyt« anden Redaktør har kasseret dem. Jeg vil bede Fyrbøderen om at lægge dem i Kakkellovnen paa Søndag, saa bliver her dejligt varmt.

Lige overfor mig sidder Kammerfuksen. Han spidser kulørte Blyanter. Han har allerede bortspidset Indholdet af 3 Æsker; to Stumper har han dog tilbage, en rød og en blaa med hvilke han ogsaa laver de prægtigste Kruseduller paa et kæmpemæssig Ark graat Indpakkingspapir. Han har tiltænkt Kunstværket Hæderspladsen over sin Fa's

Skrivebord. Mit Kammer er et sandt Kunstens Hjem, men det er skam ikke alene hos mig der arbejdes, ork nej, gaar man uden videre gennem Alumnebyen, faar man andet at se.

Nogle Steder skærer man ud. Vedkommende sidder bøjet halvcirkelformigt over en Stump Træ. Tykke blaa og røde Aarer staar frem paa hans Pande — han anstrænger sig og sveder stille, men skære ud gør han og fine Ting bli'r der lavet. Et andet Sted sidder en med Taarer i Øjnene og klister en knækket Ramme sammen. Herregud, Træet var saa lyndt og man er jo nu engang sødt med en halv Snes Tommelfingre.

Forlader vi selve Skolen og stiler over mod et af Udhusene — ikke de nye W C'er — men mod Sløjdhuse, hører vi drønende Hammerlag og Høvlens Hvinen. Vi nøjes med den stærke Lugt af Træ, som trænger ud gennem Nøglehullet og traver op til vort Kammer igen. Efter hvad der fortælles, bliver der arbejdet ganske enormt i Sløjdsalen. Folk skal staa i Savsmuld til Knæerne og det skal være umuligt at trække Vejret uden at faa en Hølvspaaene i Halsen. Og hvad bliver da det endelige Resultat af det hele? Tusind Ting kære: Rammer, Malerier, Skriveborde, Vogne (smaa), Servanthylde og mange andre mer eller mindre mystiske Ting. Saa Snedker Haslund kan gaa hjem og lægge sig. — —

Jeg har endelig faaet mit store Billede færdigt. Det forestiller Berlins Brand i Anno 1915 og er malet med de mest pragtfulde røde Farver. Der var en der mente, at det ogsaa lignede det norske Flag lidt. Der kan være noget om det. Snedkeriet har jeg opgivet og hjem-søgt Byens Stormagasin i Stedet. — —

Endnu et Par Dage arbejdes der med feberagtig Hast — full speed up!

Jeg ser allerede i Aanden mine to smaa Søstre overfalde mine Kufferter og trække de mærkeligste Pakker frem og se spørgende paa mig. Sige noget tør de naturligvis ikke — de kender jo knapt den fremmede Mand med de blanke Knapper. Jeg ser uhyre hemmelighedsfuld ud og anbringer Pakken ovenpaa det højeste Skab, jeg kan finde:

I Morgen lille Ven, i Morgen! De maa danse ved Tanken om i Morgen. Ja hvad formaar en Soraner ikke!

FREDDY.

Lærer og Elev.

—o—

Kære Drengel

Jeg har engang været Lærer i en stor Drengeskole, og jeg har i Dag faaet Lyst til at sende Jer en Hilsen gennem Jeres Blad. Det er ikke altid hverken let eller morsomt at være Lærer, men naar jeg nu — og nu er jeg en gl. Mand og lever et stille Liv paa Landet — tænker tilbage paa den Tid, saa forstaar jeg, at det er en stor Gerning, maaske den største. Og naar Minderne kommer fra den Tid, saa synes jeg, at det var en lykkelig Tid, selv om jeg vemodigt ønsker, at jeg dengang havde forstaaet mig selv og Drengene bedre og derfor kunde have udrettet mer end jeg gjorde.

Men lige saa svært det kan være for Drengene at forstaa deres Lærer, lige saa vanskeligt er det tit for Læreren at se til Bunds i, hvad de enkelte Drengene bestaar af. Der staar man paa sit Katheder og ser ned over en Flok Drengene, og de ser igen paa En. Man har forberedt sig, og er man interesseret i sit Fag, saa forbereder man sig samvittighedsfuldt, og man vil gerne give Jer Drengene noget af den Ild, som brænder i En selv. Saa møder man de mange Øjne, nogle er spørgende, andre er drilagtige, mange er dorske og dovne. Men det vil jeg sige Jer, at jeg holdt mig altid til de spørgende Øjne, og saa talte jeg til dem, og gennem dem til de andre. Og mange Gange har jeg velsignet de spørgende Øjne, de hjalp mig, og de fik ofte de drilagtige, de dorske og dovne paa mit Parti. „Spar ikke paa Lussinger“ — det Raad fik jeg af en Herre, før jeg begyndte min Gerning. „Drengene skal have Klø, det er tit nogle rene Banditter“. — Ja, saamænd, en Lussing kan være god nok, og jeg kan ikke rense mig selv — jeg har uddelt nogle — der er virkelig Drengene, som trænger til at vækkes ved den Varme, en Lussing giver; men en Lussing skal komme i rette Tid, ellers duer den ikke, det er min Mening. Naar Drengene forstaar det retfærdige i en Lussing, saa forstyrrer den ikke Forholdet mellem Lærer og Elev. De Fag, jeg underviste i, indbød nu ikke til mange Lussinger. I Historie-Undervisning kan den undertiden virke; i Religionstimen aldrig. — Ja, nu sidder jeg som gammel Mand

og fordyber mig i mine Minder, saa at jeg glemmer det, jeg egentlig har paa Hjerte — Forholdet mellem en Lærer og hans Dreng.

De skal jo gerne betragte hverandre som Mennesker. I Dreng skal tage saadan mod Jeres Lærer, at han kan staa paa sit Katheder og føle sig glad, ogsaa som Menneske mellem Jer. I kender nok Historien om Drengen, som da han hørte, at Skolen var brændt, ivrigt spurgte: „Er Læreren brændt med?“ Naa, saa galt gaar det heldigvis kun i Anekdoterne, men en saadan Anekdote er dog et Bevis for, at der er noget galt i Forholdet mellem Lærer og Elev. Eleverne ser en Bussemand i Læreren, Læreren en Flok Plageaander i Drengene. Nej, prøv at være spørgende, ivrige og glade i Timen, saa opildner I Læreren, og saa giver han Jer det bedste, han har, lidt af den Ild, som var i ham under Forberedelsen. Og han forbereder sig endnu bedre, naar han ved, at han møder Forstaaelse. — — Det er dejligt at være Dreng. Vide, at Verden staar En aaben, naar blot man selv vil. Vide, at man tilhører den Slægt, som engang skal tage Arven op efter den nuværende. I maa føle Jer unge. Der venter mange Opgaver i Livet for den nye Slægt — Gud venter, Konge og Land venter!

Det Spørgsmaal kan vaagne tidligt i en Dreng — hyppigst netop i den saakaldte Overgangsalder: „Hvad bliver min Manddomsgerning? Hvad vil Livet kræve af mig?“ Det er ingen Skade til, at sætte Maalet højt, Livet lærer En nok senere Evnernes Begrænsning. Der kommer af og til Foredragsholdere paa min Egn. En Aften stod en saadan og talte for en talrig Ungdom. Han fortalte om en stor Mands Liv og udtalte, at det var godt at ligne ham o. s. v. „Men“, sluttede han, „Det er ikke værd, at vi ser saa højt op, ingen af os herinde naar vel at indskrive vort Navn i Historien“. — Maa jeg spørge Jer Dreng var det rigtigt sagt? Nej, saa syntes jeg bedre om en Mand, som en Dag stod blandt en Flok unge Studenter. Han udtalte, at vi trængte til en stor Mand, en aandelig Fører i Danmark. „Maaske sidder han inde mellem Jer, I unge Russer!“ udbrød han med hævet Røst. Jeg tror nu ikke, at nogen af de unge Russer sagde til sig selv: „Jeg er Manden!“ men lige saa vidst tror jeg, at der

gik en Ildhu-Bølge gennem hver af dem — i hvert Fald gennem dem med de spørgende Øjne. —

Prøv at faa de spørgende Øjne, Dreng, saa bliver I glade for Jeres Lærer og han for Jer. De betyder, at I kræver noget af ham, og har Lyst til at yde noget til Gengæld. — — — Ja, tag saa venligt mod min Gammelmands Snak, og har I noget at indvende eller at spørge om, saa kom kun med det.

EN UBEKENDT VEN.

Den første Dag ombord!

(Af en Mariners Dagbog)

—o—

(. . . af Lørdag den 11. Juli. . .)

— — — men trods den umaaadelige Varme, faldt jeg dog i Søvn.

Søndag den 12. Juli.

Uvant med Maaden, hvorpaa der vækkes om Bord, sprang jeg fortumlet ud af Køjen, da Trompeteren blæste Reveillen.

Jeg havde hørt, at det skulde gaa rask for sig med Paaklædningen, saa jeg skyndte mig alt, hvad jeg kunde med at komme i Klæderne. Imedens gik den vagthavende Underofficer rundt paa Banjerne, peb i Baadsmansspiben og raabte: „Rejs ud — op og se — sorte Pi'er paa Landgangen!“ og lignende for Mandskabet opmuntrende Ord. Det gik gesvindt med at faa Køjen surret og at komme op paa Dækket. Her gik den vagthavende Officer og promenerede.

Efter faa Minutters Forløb var alle Mand paa Dækket, hver med sin Køje og alle af et meget søvrig Udseende.

Den vagthavende Officer — jeg ved endnu ikke, hvad han hedder — kommanderede: „Omkring — stuv Køjerne!“ Og saa stuede vi vore Køjer ned i de saakaldte „Finkenetter“. Saa vadskede vi os og drak The af de store, blaa „Mukker“.

Da alt dette var besørget, blev vi sat til at sy Numre paa alt vort Tøj. Tre Konstabler viste os, hvor og hvorledes de skulde syes paa. Vi ventede at faa Landlov, da vi var færdige med den mindre fine Syning, — men — ak og vé — der var

„vinket a“. — Efter Syningen skulde vi træde an, og vi fik udleveret vore „Skytsedler“*). Saa blev der kommanderet: „Ret — højre om — march!“ Og i 1½ Time maatte vi marchere rundt om Overkonstaben, — jeg blev ikke rigtig klar over om han hed Groht eller Foth, — men jeg tror det sidste. — Vi skulde lære at hilse paa Militær-Facon. Da Overkonstaben mente at kunne forsvare at sende os i Land, uden at vi skulde „brænde den a“ med forkert Hilsen, fortalte han os lidt om „Peder Skram“ og Livet om Bord.

Endelig da Klokken var henad 10, kom Løjtnant R. og sagde, at vi i en Fart skulde klæde os om i Paradedragt og holde os parate til at gaa i Land. Det lod vi os ikke sige 2 Gange, men før af Sted ned paa Banjerne og begyndte Omklædningen. Kort efter blev vi tilsagt til Mønstring paa Agterdækket for Næstkommanderende. Denne holdt en lille Tale til os, om hvorledes vi, der nu var Soldater, havde at forholde os i Land.

Vi skulde være om Bord Kl. 9 pr.

Saa førte Overkonstaben os gennem Orlogsværftet til Udgangen og her skiltes vi og gik hver til sit. —

— — — (Her mangler et Blad af Dagbogen) — — —

— — — mødte var vi alle, uden Undtagelse belæsset med Pakker.

Kosten om Bord var jo lidt sløj, saa vi var rigelig forsynet med Paalæg og andre lækre Sager.

Efter at have gemt vore Sager hen, gik vi til Køjs, men det varede længe, iden jeg, generet af Myg og Varme, kunde falde i Søvn.

„SAILOR“.

NB. Atter i Aar uddeler vi Præmier til *alle* de, der i Juleferien skaffer mindst 2 nye Abonnenter.

*) Sedler, der bliver udleveret Mandskabet, med Angivelse af deres Plads under de forskellige Forhold der kan indtræffe om Bord, saasom: Brand, Læk, »Klart Skib« og Rengøring.

Parnas.

Juleudstillingerne straalere atter i Aar af fuld Kraft. Hr. *Svegårds* Udstilling er vel nok den mest smagfulde og righoldigste, men Hr. *Clausens* og Hr. *Haslunds* er ogsaa brillante.

Koncerten d. 6. December Kl. 4 overværedes af 712 Mennesker, som vist alle var vel fornøjede med de udmærkede Præsentationer. Bl. a. overværede Stine Koncerten.

Annoncer.

Husk! at naar De vil tilbringe en fornøjelig Time for en billig Penge, saa gaar De i
KINOGRAFEN.

Skrædermester V. Nielsen

ved Postgaarden.

Anbefaler sig for Eleverne med Dagligdragter, Galauniformer og Kasketter til billige Priser. Garanti for god Pasning.
Reparationer udføres hurtig godt og billigt.

Husk

Tlf. 258.

Skrædermester V. Nielsen ved Postgaarden.

Tlf. 258.

Redaktion og Ekspedition: Sorø Akademi.

Sorø Bogtrykkeri (Aktieselskab) ved Rasmussen Krogh

Husflidsværktøj

i stort Udvalg.

Træ-Save, Knive og Savblade.

..... Skøjter.

Husk! Jeg har det største Udvalg saavel i dyre
som billige Skøjter samt Lommeknive til
alle Priser.

V. Klitgaards Efterf.

Holger Eich.

SVEGÅRDS JULEUDSTILLING

har

De bedste Bøger og De billigste Bøger,
De fineste Billeder og De fleste Billeder,

og i det hele taget, paa alle Omraader

☛ det største og rigeste Udvalg ☛

af

JULEGAVER!